

Arrest

nr. 250 900 van 12 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 1 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA loco advocaat E. MASSIN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Sierra Leone nationaliteit te bezitten en tot de etnische groep Madinka te behoren. U verklaarde geboren te zijn in de stad Kenema op 1 januari 1999. Uw moeder werd invalide wanneer ze zes maanden zwanger was van u, en daarop verdween uw vader. U heeft hem nooit gekend. Uw moeder heeft de Gambiaanse nationaliteit. U verbleef, samen met uw moeder en grootmoeder, in de stad Kenema, tot het jaar 2005. In het jaar 2005 verhuisde u naar Gambia, naar de stad Janbanjelly. U verbleef er bij uw tante – de zus van uw moeder –, genaamd B. D., en liep er school tot graad zeven van het secundair onderwijs. In het jaar 2012 keerde u terug naar Sierra Leone, gezien uw tante uw verblijf niet meer kon betalen. U vestigde zich opnieuw in Kenema, bij uw moeder en grootmoeder.

In het jaar 2013, stelde een vriend van u, genaamd B. T., voor om samen aan landbouw te doen tijdens het regenseizoen. B. had een veld in het dorp Baoma, om te bewerken, en u had geld gekregen van uw tante, waarmee u investeringen kon doen voor zaden en goederen. U verbleef in Baoma van de maand juni tot de maand december van het jaar 2013. De oogst werd door uw vriend verkocht, en u keerde daarna terug naar Kenema. Bij aankomst, kon u uw vriend nergens vinden. Hij meed u en wilde u uw deel van het geld niet geven. In de maand februari van het jaar 2014 ging u hem op een avond opwachten in een straat. U sloeg hem neer met een cricketstick, en u bleef slaan tot hij in coma raakte. U ging eerst vlug naar uw compound en vertrok daarna onmiddellijk naar de hoofdstad Freetown. Toen vrienden en familie van Bubacar de politie inlichtten en u kwamen zoeken in uw huis, was u reeds vertrokken. U vestigde zich in de wijk Kessey – bekend om zijn criminaliteit -, in de stad Freetown, bij uw vriend I. O., een vroeger kindsoldaat. Hij stelde u voor aan een smokkelaar die u naar Libië zou brengen. U zou er kunnen werken in zijn restaurant.

In de maand december van het jaar 2014 vertrok u uit Sierra Leone. U reisde samen met een vriend, die eveneens I. heette, naar Libië. U diende er voor de smokkelaar te werken om hem terug te betalen. Op een dag in het jaar 2017 kon u ontsnappen. U nam de boot naar Italië, en vroeg er op 7 september 2017 internationale bescherming. Uw aanvraag werd er geweigerd op 12 juni 2019. U reisde daarop naar België, alwaar u opnieuw een verzoek tot internationale bescherming indiende, en dit op 25 juli 2019.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Vooreerst, kan immers worden geconcludeerd dat u, naast de Sierra Leoneanse nationaliteit, ook over de Gambiaanse nationaliteit beschikt. U stelde immers dat uw moeder de Gambiaanse nationaliteit heeft, dat uw vader haar naar Sierra Leone bracht, en achteraf verliet (zie notities CGVS, p.13). Gevraagd of u dan niet de Gambiaanse nationaliteit kan krijgen, gezien uw moeder Gambiaanse is, antwoordde u – kortweg – ontkennend. Gevraagd om welke redenen u deze nationaliteit niet zou kunnen verwerven, antwoordde u dat u geen Gambiaanse nationaliteit heeft omdat u er [in Gambia] niet geboren bent. Gesteld dat u geboren bent uit een Gambiaanse moeder, en dat u om die reden toch recht heeft op de Gambiaanse nationaliteit, antwoordde u – opnieuw – dat u er niet geboren bent en dat u, als u de identiteit zou aanvragen aan Gambia, dat ze u zouden vragen naar uw geboorteakte. Uw antwoorden zijn echter weinig aannemelijk, en enkel bizar te noemen. U heeft immers zeven jaar school gelopen in Gambia, in de stad Jambanjelly, vanaf het jaar 2005 tot het jaar 2012 (zie notities CGVS, p.9-10). Terzelfdertijd volgde u ook Engelse les in de Gambiaanse stad Brikama (zie notities CGVS, p.10). Dat u zeven jaar lang school kon lopen in Gambia, zonder te beschikken over enig Gambiaans verblijfsdocument, is dan ook danig weinig geloofwaardig. Gevraagd hoe het voor u mogelijk was om naar school te gaan in Gambia, zonder Gambiaanse documenten, antwoordde u dat ze [studenten] van overal komen, en dat ze hun geboorteakte gebruiken (zie notities CGVS, p.20). Er dient echter opgemerkt dat u voor het CGVS een geboorteakte neerlegt die werd opgesteld in het jaar 2010, in de stad Kenema. Indien u werkelijk enkel met behulp van een geboorteakte aan een Gambiaanse school zou kunnen studeren, dan volgt daaruit dat u nog een andere geboorteakte in uw bezit zou hebben, gezien u reeds sinds het jaar 2005 in Gambia school liep. U blijkt derhalve geenszins uw authentieke geboorteakte neer te leggen, hetgeen voorts wordt bevestigd in onderstaande vaststelling. De door u neergelegde geboorteakte betreft een original birth certificate, die opgesteld en afgegeven zou zijn op 10 oktober 2010. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, blijkt evenwel dat er in Sierra Leone 4 verschillende vormen van geboorteaktes bestaan, namelijk 'Original', 'Late', 'Delayed', en 'Certified True Copy'. Een 'Original birth Certificate', zoals u voorlegt, wordt slechts afgegeven in het geval de registratie van de geboorte plaatsvindt binnen een maand na de datum van geboorte. Een 'Late birth certificate' wordt afgegeven indien de geboorte geregistreerd wordt tussen 1 maand tot 1 jaar na de geboorte van het kind, en een 'Delayed

birth certificate' wordt afgegeven indien de geboorte geregistreerd wordt later dan 1 jaar na de geboorte van het kind. Een 'Certified True Copy birth certificate' wordt afgegeven ter vervanging van een verloren 'Original birth certificate'. **Gezien u geboren werd op 1 januari 1999, en u een geboorteakte neerlegt waaruit op te maken valt dat deze geboorte pas meer dan 10 jaar later zou zijn geregistreerd, namelijk op 10 oktober 2010, is het geenszins consistent, noch aannemelijk, dat de door u neergelegde geboorteakte een 'Original birth certificate' betreft.** Indien uw geboorte werkelijk pas 10 jaar na uw geboorte geregistreerd zou zijn, had u normalerwijze een 'Delayed birth certificate' verkregen. Indien u uw initiële geboorteakte niet langer in uw bezit had, en u deze opnieuw aanvraagde, had u normalerwijze een 'Certified True Copy birth certificate' verkregen. **Deze vaststelling doet verder fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden authenticiteit van deze geboorteakte.** Voorts valt uit de hoofding – 'ORIGINAL BC/2015' – die vermeld staat op de door u neergelegde geboorteakte, eenduidig af te leiden dat dit een geboorteakte betreft die geprint werd in het jaar 2015 [zo valt ook af te leiden uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie], hetgeen het onmogelijk maakt dat deze geboorteakte opgesteld en afgegeven zou zijn in het jaar 2010. **Deze vaststelling doet verder fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden authenticiteit van deze geboorteakte.** Tot slot valt op te merken dat de door u neergelegde geboorteakte slechts partieel en foutief werd ingevuld, hetgeen de hierboven reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door u voorgehouden authenticiteit van deze geboorteakte, enkel bevestigt. Zo werd in de door u neergelegde geboorteakte niet aangeduid of u mannelijk, dan wel vrouwelijk bent, en werd de datum van opstellen van de geboorteakte foutief, twee maal, neergeschreven op de daartoe voorziene regel. **Gegeven bovenstaande vaststellingen, kan er geen enkel geloof gehecht worden aan de door u voorgehouden authenticiteit van deze geboorteakte.**

Er werd u voorts ook gevraagd om welke redenen uw moeder, die de Gambiaanse nationaliteit heeft, geen nationaliteit heeft aangevraagd voor u – die reeds meerdere jaren in Gambia studeerde, en er bij uw tante verbleef (zie notities CGVS, p.20). Het enige wat u echter kon antwoorden is dat ze nooit terugging naar Gambia omdat ze ziek was, en haar benen werden afgezet tijdens de burgeroorlog. Gevraagd of u dan zelf nooit geprobeerd heeft om Gambiaanse documenten te bemachtigen, bijvoorbeeld aan de Gambiaanse ambassade in Freetown, antwoordde u – simpelweg – ontkennend. Ook in België bleek u nooit de Gambiaanse ambassade te hebben geraadpleegd. Echter, uit de informatie – die aan het administratieve dossier werd toegevoegd – komt duidelijk naar voor dat u onder de Gambiaanse wet **recht hebt op de Gambiaanse nationaliteit**, gezien u bent geboren uit Gambiaanse moeder. Het is dan ook danig verbazend dat u nooit de Gambiaanse nationaliteit heeft aangevraagd – noch wanneer u in Gambia studeerde, noch bij de Gambiaanse ambassade in Sierra Leone. Daarenboven, zelfs wanneer u problemen kende in Sierra Leone, heeft u op geen enkele manier geprobeerd om de Gambiaanse nationaliteit te bemachtigen, om op die manier bescherming van de Gambiaanse autoriteiten te kunnen verkrijgen.

Het dient dan ook opgemerkt dat u geen enkele ernstige inspanning heeft geleverd om uit te zoeken hoe u Gambiaanse identiteitsdocumenten kunt bemachtigen, om op die manier de bescherming van de Gambiaanse autoriteiten in te roepen tegen de familie van de door u mishandelde Bubacar, waarvan u meent dat zij u willen vermoorden (zie notities CGVS, p.19). Er kan immers worden geconcludeerd dat u eveneens aanspraak maakt op de Gambiaanse nationaliteit, en dat u de bescherming van de Gambiaanse autoriteiten kan inroepen wanneer u problemen zou ondervinden in Sierra Leone. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en als laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke verzoeker tot internationale bescherming eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij of zij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 84/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vrees voor vervolging of het risico van ernstige schade ingeroepen wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, §1 en §2 van de Vreemdelingenwet. U stelde echter er nooit aan te hebben gedacht om in Gambia te wonen, dat u niet bij uw tante [in Gambia] kan wonen, omdat er iets is gebeurd (zie notities CGVS, p.19). Gevraagd wat er gebeurd is in Gambia, antwoordde u dat uw tante en oom niet voor u kunnen zorgen, omdat zij met moeite hun eigen kinderen te eten kunnen geven. U diende na school te werken op de markt, om in uw eigen voedsel te voorzien. Teruggaan naar Gambia, zou voor u enkel lijden betekenen, en daarom vroeg uw moeder om terug te komen naar Sierra Leone, omdat u problemen had met uw tante. Gevraagd welk probleem u dan had met uw tante, zei u dat u niet naar school mocht, maar dat u naar de bush diende te gaan om sprokkelhout te halen, te verkopen en geld te verdienen (zie notities CGVS, p.20).

U herhaalde dat u niet naar school kon gaan en dat u niet kon leven met dit lijden. Deze verklaringen zijn echter absoluut tegenstrijdig met uw [niet zo veel] eerdere verklaringen, namelijk dat u naar school ging in Gambia, namelijk in de steden Bamjanbelly en Brikama (zie notities CGVS, p.10), en dat u enkel na school diende te werken (zie notities CGVS, p.19). **Dat u opeens verklaarde dat u helemaal niet naar school mocht gaan in Gambia, doet dan ook afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van uw relaas over uw mogelijke problemen wanneer u zich in Gambia zou vestigen.** Verder, dient opgemerkt, dat de door u aangehaalde problemen – namelijk dat u er aan honger leed omdat u en uw tante er niet genoeg geld verdienden - **klaarblijkelijk geen verband houdt met één van de vijf redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet, namelijk ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Uit bovenstaande – weinig coherente verklaringen blijkt immers dat de door u aangehaalde problemen louter van sociaal-economische aard zijn.** Buiten de door u genoemde sociaal-economische problemen, bleek u geen andere problemen te hebben gehad in Gambia (zie notities CGVS, p.20). Gevraagd wat er zou gebeuren indien u naar Gambia zou terugkeren, zei u enkel dat u er niet kon leven omdat u er niemand kent, en het uw land niet is. Doch, zoals hierboven reeds gesteld, heeft u recht op de Gambiaanse nationaliteit, en kan u de bescherming van deze autoriteiten inroepen. Er dient eveneens opgemerkt dat u zeven jaar schoolliep in Gambia, er Engelse les volgde, en er familie wonen heeft waarbij u vroeger reeds jarenlang verbleef.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient dan ook geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat er in uwen hoofde een ‘gegronde vrees voor vervolging’ zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen ten opzichte van Gambia, het land waar u reeds jarenlang woonde, en waarvan u aanspraak maakt op de nationaliteit.

Daarenboven, dient opgemerkt, dat de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk wordt ondermijnd door het gegeven dat u tijdens uw eerste interview voor de Belgische asielinstanties – namelijk uw interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken - op geen enkele manier melding heeft gemaakt van de door u opgeworpen problemen en vervolgingsfeiten in Sierra Leone, waarvan u wél gewag maakt tijdens het persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) heeft u **enkel en alleen** vermeld dat uw moeder overleed aan het ebolavirus in het jaar 2014, dat u na haar overlijden naar de hoofdstad Freetown bent gegaan, en dat u daar iemand ontmoette die u naar Libië zou brengen (zie Vragenlijst DVZ, punt 3, punt 5). U weidde voor de DVZ verder uit over uw problemen in Libië. Op geen enkele manier vermeldde u de problemen die u ondervond in Sierra Leone, en die u opwierp voor het CGVS, namelijk dat uw vriend B. u bestal, dat u daarop hem heeft neergeslagen, en uiteindelijk bent gevlucht voor de politie en zijn familie (zie notities CGVS, p.14 tot 16). Dat u het grootste deel van uw verhaal – en de kern van uw asielrelaas – gewoonweg niet zou vertellen voor de DVZ, is dan ook danig weinig aannemelijk en doet enkel afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u opgeworpen vervolgingsfeiten die zich in Sierra Leone zouden hebben voorgedaan. Er werd u dan ook gevraagd om welke redenen u dit voorval niet vermeldde tijdens het interview voor de DVZ, maar u bevestigde enkel dat u er niets over had verteld en dat u het zou doen tijdens uw interview voor het CGVS (zie notities CGVS, p.17). Gesteld dat u zulke problemen toch moet vertellen voor de DVZ, gezien zij de redenen vormen van uw vertrek uit Sierra Leone, antwoordde u dat u enkel vertelde over ebola en andere dingen, omdat u zich slecht voelde en bang was. **Echter, is uw antwoord absoluut niet afdoende. U liet immers moedwillig na de redenen van uw vertrek te vermelden voor de DVZ, hetgeen enkel wijst op weinig geloofwaardige en weinig betrouwbare verklaringen.**

Ook wat betreft uw woonplaats, uw verblijf in Gambia en uw scholing, kwamen uw verklaringen voor het CGVS enkel warrig over, en leek het alsof u informatie voor het CGVS wilde achterhouden. Wanneer u werd gevraagd waar u allemaal heeft gewoond in Sierra Leone, nadat u was geboren in de stad Kenema, antwoordde u dat u in Kenema geboren was, in het district zelf (zie notities CGVS, p.9). Wanneer u werd gevraagd hoe lang u daar heeft gewoond, antwoordde u - duidelijk en onomwonden – dat u er [in Kenema] uw hele leven heeft gewoond tot u naar de hoofdstad Freetown reisde. Gevraagd of u naar school bent gegaan in de stad Kenema, antwoordde u bevestigend en voegde u eraan toe dat u uw scholing niet heeft afgemaakt, en gestopt bent met school in de vijfde graad. Gevraagd of u ooit nog ergens anders heeft gewoond, antwoordde u – zeer vreemd en weinig duidelijk – dat u soms naar Gambia ging, om haar [uw tante] te zien, in de stad Jambanjelly. Deze verklaringen staan echter in **schril contrast** met de verklaringen die u aflegde op de DVZ.

U had voor de DVZ immers verklaard dat u naar school ging tot de achtste graad [tweede graad van het secundair onderwijs] (zie Verklaring DVZ, p.5, punt11), en dat u in Sierra Leone maar één jaar naar school ging. U zou vanaf uw tweede graad school hebben gelopen in Gambia, namelijk in de stad Brikama. U werd tijdens het persoonlijk onderhoud dan ook geconfronteerd met de verklaringen die u aflegde voor de DVZ, en eveneens werd u gevraagd om welke redenen u tijdens het persoonlijk onderhoud andere antwoorden geeft (zie notities CGVS, p.9). U antwoordde enkel – danig vaag – dat u soms scholing deed daar [in Gambia], sinds het jaar 2005. Gevraagd wat u bedoelt wanneer u zegt dat u er “soms” scholing volgt, antwoordde u dat u in Gambia was sinds het jaar 2005. Gevraagd of u er dan gewoond heeft, antwoordde u – tenslotte – bevestigend (zie notities CGVS, p.10), en stelde u er tot het jaar 2012 te hebben gewoond, en er toch secundair onderwijs te hebben gevolgd. Meer nog, u bleek in de stad Brikama ook Engels te hebben gestudeerd, en dit zes jaar lang. In het jaar 2012 keerde u uiteindelijk terug naar Sierra Leone. **Het dient opgemerkt dat u opnieuw probeerde om cruciale informatie over uzelf en uw levenswandel voor het CGVS te verbergen, hetgeen de geloofwaardigheid van uw relaas absoluut niet ten goede komt.**

Ten slotte, dient eveneens opgemerkt, dat er zich nog andere tegenstrijdigheden manifesteren tussen uw verklaringen voor de DVZ en uw verklaringen voor het CGVS. Zo stelde u voor de DVZ dat u in het jaar 2012 terugkeerde naar Sierra Leone, vanuit Gambia, omdat uw grootmoeder overleden was (zie Verklaring DVZ, p.5, punt 11), terwijl u voor het CGVS verklaarde dat uw grootmoeder bij u en uw moeder in Sierra Leone woonde (zie notities CGVS, p.11), dat zij in Sierra Leone was wanneer uw problemen er begonnen (zie notities CGVS, p.14), en dat zij op heden nog steeds in leven is, en zich nog steeds in Sierra Leone, stad Kenema, bevindt (zie notities CGVS, p.13). Voor het CGVS stelde u dat u in Gambia bij uw tante – B. D. – verbleef (zie notities CGVS, p.9), hetgeen absoluut niet overeenkomt met hetgeen u op de DVZ verklaarde. Ook komen uw verklaringen voor de DVZ onderling niet overeen. Tijdens uw interview voor de vragenlijst van DVZ, op 28 februari 2020, stelde u immers dat u Sierra Leone verliet **in de maand december** van het jaar **2015** (zie Vragenlijst DVZ, punt 3, punt 5), terwijl u een aantal maanden eerder, op 19 augustus 2019,- tijdens uw interview voor de verklaringen bij DVZ – had verteld dat u **in de maand januari** van het jaar **2015** vertrok (zie Verklaring DVZ, p.12, punt 37). Voor het CGVS vertelde u dan weer dat u uit Sierra Leone vertrok in de **maand december van het jaar 2014**, hetgeen opnieuw verschilt van uw eerdere verklaringen. **Het dient dan ook opgemerkt dat deze tegenstrijdigheden enkel wijzen op een weinig geloofwaardig relaas uwentwege, en zodoende kan geen geloof worden gehecht aan de door u afgelegde verklaringen met betrekking tot uw vlucht uit Sierra Leone.**

Naast het feit dat de door u vermelde vluchtmotieven als geenszins geloofwaardig kunnen worden beschouwd, dient eveneens te worden vastgesteld dat het door u geopperde relaas klaarblijkelijk geen verband houdt met één van de vijf redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet, namelijk ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Uit bovenstaande – bovendien weinig coherente of geloofwaardige - verklaringen blijkt immers dat de door u aangehaalde problemen louter gemeenschappelijk van aard zijn, daar u gezocht wordt door de Sierra Leoneanse politie voor een misdaad die u heeft begaan.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient dan ook geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat er in uwen hoofde een ‘gegronde vrees voor vervolging’ zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

Wat betreft het door u, in het kader van uw verzoek tot internationale bescherming, neergelegde **geboortecertificaat**, dient opgemerkt, dat deze hierboven reeds besproken werd, en deze bovenstaande vaststellingen niet weet te wijzigen - eerder integendeel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekschrift

2. In een eerste middel beroept verzoeker zich op “Artikelen 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, hierna de « Vreemdelingenwet »; Artikel 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens van 4 november 1950 (hierna “EVRM”); Artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01) (hierna “het Handvest”).

Verzoeker vreest ernstige schade in geval van terugkeer naar Sierra Leone. “Bijgevolg verzoekt hij om erkenning van de subsidiaire beschermingsstatus.”

“Verzoeker voerde de subsidiaire bescherming en verzoeken zij om toekenning daarvan door de Raad. Vanuit het oogpunt van de Kwalificatierichtlijn en de omzetting ervan in Belgisch recht in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vreest verzoeker immers terecht dat hij in zijn land van herkomst ernstige schade zal lijden in de vorm van onmenselijke en vernederende behandeling, overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b).”

Verzoeker verwijst naar de menselijke waardigheid en stelt: “Verzoekers levensomstandigheden in Sierra Leone voor zijn vertrek waren zodanig geworden dat zij als wrede, onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM konden worden beschouwd.”

Verzoeker verwijst naar de principes van voordeel van de twijfel, de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet rechtspraak van de Raad.

In het tweede middel beroept verzoeker zich op “Artikelen 1,2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; Artikel 62 van de vreemdelingenwet; Algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel”.

Verzoeker stelt:

“Ten eerste, denkt de verwerende partij dat Verzoeker de gambiaanse nationaliteit moest krijgen en dus beschermd worden door de Gambiaanse autoriteiten.

Verzoeker probeerde aan de gambiaanse nationaliteit te krijgen maar de regels in deze land zijn heel strict. Mensen die gambiaanse nationaliteit willen, moeten in Gambia worden geboren en de twee ouders moeten van Gambia worden zijn. In casu, had alleen de moeder van Verzoeker gambiaanse nationaliteit daardoor is het onmogelijk voor hem om gambiaanse nationaliteit te krijgen.

Bovendien, was er niemand van Verzoeker familie in Gambia toen hij zijn land verliet. De laatste lid van zijn familie die in Gambia leefde was zijn maternaal tante, maar ze verliet Gambia wanneer Verzoeker altijd in Sierra Leone was.

Op het einde, had Verzoeker geen andere keuze dat zijn geboorteland te verlaten.

Betreffende de geboorteakte dat Verzoeker diende, hij is niet verantwoordelijk voor fouten die bij deze akte aanwezig zijn. Hij vertrouwd de persoon die deze geboorteakte stuurde.

Men kan niet na Verzoeker de schuld te goeder trouw te zijn geweest.

Voor de rest, gaf Verzoeker veel details over zijn problemen in Sierra Leone en zijn reis om België te komen. Zijn relaas blijkt consistent en oprecht.

Hij beslist dat toen hij in Sierra Leone leefde, woonde altijd in Freetown in de gemeente van Kess en zijn huis had geen straat name en geen nummer. Het was hetzelfde tijdens zijn verblijf in Gambia.

Tenslotte, betreffende de tegenstrijdigheden dat de verwerende partij aan Verzoeker verwijt, legt verzoeker uit dat dit een misverstand tussen beschermingofficier en Verzoeker.

Verzoeker volhardt met haar verklaringen. Zijn maternaal grootmoeder was in 2012 dood lang voordat het begin van Verzoeker problemen en zijn matemaal grootvader is en 2014 dood.

Betreffende zijn tegenstrijdigheden over de datum wanneer hij Sierra Leone verliet, legt Verzoeker uit dat het een aproximatieve datum tussen december 2014 en januari 2015. Hij zei nooit dat hij Sierra Leone op december 2014 verliet.

Er werden geen andere vraag gesteld door de bescherming officier, over deze tegenstrijdigheden. Bovendien heeft de verwerende partij geen vraag gesteld om het relaas van verzoekster te begrijpen.

Ter herinnering, artikel 17, §2 van Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zegt dat: [...] Dit artikel is duidelijk, en vereist dat de beschermingsfunctionaris die vindt dat verzoekers lacunaire verklaringen aflegde, hem confronteer, om zeker te zijn van de relevantie van die vermeende lacunes: [...]

Daarom, was het aan de bescherming officier over deze lacune verzoekster te confronteren. Door geen confrontatie uit te voeren, schendt hij zijn verplicht die artikel 17, §2 van Koninklijk besluit van 11 juli 2003 hem toeschrijft.”

Verzoeker concludeert:

“IN CONCLUSIE, ten gevolge van het bovenstaande, moet er worden beoordeeld dat de argumenten van het CGVS onvoldoende, inadequaet en verkeerd zijn om een negatieve beslissing te kunnen nemen.

De bestreden beslissing moet ten minste vernietigd worden om naar het CGVS terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

De verzoekende partij is echter van mening dat de verklaringen van verzoekster moeten als aannemelijk en geloofwaardig beschouwd worden, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel. Verzoekster heeft consistent verklaringen afgelegd, die overeenkomen met de beschikbare informatie.

Rekening houden met de veiligheidssituatie in El Salvador [sic], zijn er genoeg elementen om haar vrees voor vervolgingen in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen. De beschikbare informatie toont bovendien aan de onmogelijkheid van de overheden effectieve bescherming te bieden.

Verzoekster moet als gevolg een bescherming krijgen.

Daarvoor dient verzoekster de vluchtelingstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te worden.”

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet an sich dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

De twee aangevoerde middelen worden omwille van hun onderlinge verwevenheid samen behandeld. Dit geldt des te meer aangezien in de conclusie van het verzoekschrift wordt verwezen naar “verzoekster”, “de veiligheidssituatie in El Salvador” en de erkenning van de vluchtelingenstatus wordt gevraagd terwijl het verzoekschrift in het eerste middel enkel de subsidiaire beschermingsstatus vermeldt en vraagt.

4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

5. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

6. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag).

Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting is van artikel 2, f) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, n) van de voornoemde richtlijn). Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil inroepen.

Voor de beoordeling van de voorwaarde dat de verzoekende partij de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van deze vrees, niet wil inroepen, moet de “nationaliteit” begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde Staat (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*, Genève, 1979, heruitgave, 1992, pagina 22, § 87). In de hypothese waarin de nationaliteit van een verzoeker om internationale bescherming niet met zekerheid kan worden vastgesteld en waarin het geen staatloze betreft, dient het verzoek om internationale bescherming te worden beoordeeld op dezelfde wijze als deze van een staatloze, hetgeen inhoudt dat zij moet worden beoordeeld ten aanzien van het land waar de verzoeker om internationale bescherming in kwestie vroeger zijn gewone verblijfplaats had (*ibid.*, p. 22, § 89).

Daargelaten de discussie over de mogelijkheid - of waarschijnlijkheid - dat verzoeker de Gambiaanse nationaliteit bezit, blijkt dat verzoeker zich beroept op problemen in Sierra Leone en dat hij stelt de nationaliteit van dat land te hebben. Te dien einde zal de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming ten aanzien van Sierra Leone gedaan worden.

7. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

8. Inzake de door verzoeker voorgehouden problemen in Sierra Leone motiveert de bestreden beslissing omstandig wat volgt:

- de bijgebrachte geboorteakte uit Sierra Leone is niet authentiek;
- tijdens het eerste interview voor de Belgische asielinstanties, de Dienst Vreemdelingenzaken, heeft verzoeker op geen enkele manier melding gemaakt van de opgeworpen problemen en vervolgingsfeiten in Sierra Leone die hij wel aanhaalt tijdens het persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal: voor DVZ heeft hij enkel en alleen vermeld dat zijn moeder overleed aan het ebolavirus in het jaar 2014, dat hij na haar overlijden naar de hoofdstad Freetown ging en daar iemand ontmoette die hem naar Libië zou brengen;
- verzoekers verklaringen over de plaats van het genoten onderwijs zijn niet consistent;
- verzoekers verklaringen omtrent de periode van zijn vertrek uit Sierra Leone zijn niet consistent;
- het aangevoerd relaas houdt geen verband met één van de vijf redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet, namelijk ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep: verzoekers vermeende problemen zijn louter gemeenrechtelijk van aard omdat hij gezocht wordt door de Sierra Leoneanse politie voor een misdaad die hij beging.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen inzake de periode van vertrek uit Sierra Leone, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen inzake het verschil in verklaringen bij de DVZ en het CGVS, en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door verweerder inzake de bijgebrachte geboorteakte en verblijfplaats(en). Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht.

Het feit dat verzoeker niet met de tegenstrijdigheden werd geconfronteerd doet geen afbreuk aan het bestaan ervan. Het vaststellen van de tegenstrijdigheden is tijdens het gehoor zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoeker als enige persoon in principe wel kan weten wat hij eerder heeft verklaard. Artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorziet bovendien slechts in de verplichting om de asielzoeker met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het gehoor worden vastgesteld. Bovendien is het niet ernstig van verzoeker om verweerder te verwijten dat de kans niet werd geboden om de tegenstrijdigheden te verhelderen doch vervolgens over deze tegenstrijdigheden zelf niet de minste verdere duiding te geven, hoewel hij hiertoe de kans heeft middels onderhavig verzoekschrift.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

9. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker kan dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Dit geldt des te meer aangezien verzoeker geen concreet element aanvoert waaruit zou kunnen blijken dat zijn *“levensomstandigheden in Sierra Leone voor zijn vertrek waren zodanig geworden dat zij als wrede, onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM konden worden beschouwd”*.

Gelet op het voorgaande toont verzoeker evenmin aan dat hij vroeger vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan hij zich niet beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt evenmin een element aan inzake de mogelijke toepassing van artikel 48/4, § 2, c).

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS